

ВІРА ВОВК

ПІСНЯ СИРЕНИ

Авторка послуговується правописом Г. Голоскевича.

Ріо-де-Жанейро – Львів
2012

Усі права застережені

© Віра Вовк

СИРЕНИ

Наче в рожеві, перламутрові мушлі,
вливалася пісня Сирен у мої вуха.

– Ми тільки для тебе співали, – мовили –
тепер ти будеш, як ми, літати,
так ніби нетля навколо полум'я свічки,
довкола щогли одного героя,
що вірний своїй королеві... Пригадуєш?
Тій, яка вишиває.

Бо ти – наречена моря. Тобі вже не дасться
ступати по тверді землі.

Ти сказана, щоб вічно літати,
Літати співаючи – твоє призначення. –

Я відрекла: – Ви, мої посестри,
тільки знаряддя святої Долі.

Якщо вона так веліла, хай станеться;
але дозвольте ще один раз
відчути стопі м'якість чорної скиби
і килима первоцвіту.

А вже, коли мені велено вічно співати, –
за велику ціну дано мені це вміння –
хай слухають мовчки розгуляні хвилі,
борвій і вічні світила,
бо навіть, коли я минуся,
в повітрі залишиться запис водними
невмами.

Сирени мовчать.

Беру це за згоду.

Ще один раз жде на мене окраєць чорного поля
і пояс ниви, витканий первоцвітом.

НА ЧАС ГОРЮЧОГО СІРНИКА

Вірійною птахою
лечу пів світу,
на час горючого сірника
побачити твоє зоране обличчя,
поцілувати твої стигми
і знов віддати, як щось не мені
призначене.
Лечу однокрила, на двох вітрових
крилах,
на однокрилім, святім коханні.
Курличу-співаю
вирійною птахою
між двома світами,
над пралісом, океаном,
над дюнами й ледівцями,
близько сузір.
Курличу, курличу
на час горючого сірника....

ПРИГОРНИ МЕНЕ

Пригорни мене, моя Україно!
Пригорни мене, однокриле святе кохання!
Я з твого ребра чорноземного ліплена:
дай напитися з уст твоїх життєдайної сили,
щоб співучим вогнем розіллялася жилами!
У вічності вириті наші лиця:
на люстрах річок, на чорнім колодязі моря,
на гусячих хмарах, що пливуть над верхами,
на смаглим крилі степового борвію.
Журавлині ключі вже нас записали
на червоних заходах прощального сонця
і на вранішній сині, коли поверталися з вирію.
Ми вічні.
Дай напитися з уст твоїх, Україно,
хоч сунічного солоду, хоч гіркоти цикути.

ЧОРНОЗЕМ

Ти – мій чернозем, а я –
твоя донька-наречена
з часу, коли формувалися море і суходоли,
коли жили бронтозаври
і не було ще печерних малюнків.
Не вирости ще гори,
щоб нас відгородити,
ще не поглибшали океани,
щоб затопити чар-зілля,
яке з несміливих брунчок
від ранньої до вечірньої зорі
розгортається важкими врунами
до триликого сонця.

Ця віддаль – тільки химера,
сновиддя, якому не вірити,
бо не росте колосся
на льодовику, ні в пустелі
на кучугурах пісків.

А ти – родюча земля,
ти – мій чернозем.
Не цурайся мене,
так як і я ніколи від тебе не відречуся.

ОДНОКРИЛЕ КОХАННЯ

Бо однокриле кохання,
як однокрилий метелик, чи сокіл,
не нап'ється небесної голубизни:
його притягають скиби землі,
наче могутній магнет,
дають йому віщу силу,
чудотворну потугу й чародійне вміння.
Йому відкриваються зачинені двері
найбагатших скарбниць,
воно спроможне бути громовим
деревом зла
й морелею в розцвіті всіх чеснот.
У своїй немочі воно перемагає гігантів,
спричинює землетруси й повені,
але й запліднює суходоли, пустелі,
й цілющим б'є джерелом
для спраглих тварин.

ОСАННА

Хто зрозуміє таке високе кохання,
що наче північне світло роздягнене з обрисів?
Це вічне приречення до якогось святого

племени,
що косооким, злим ворожбитам сказане

на загибель,
і вже не бути нам плугом і нивою, відмовляючись

вперто від цілинної смерти

в обличчі холодного місяця

і сонця з жорсткою перекошеним усміхом. Слід

уміти рясніти несіяним зіллям, розстеляти в

гордощах свою бідність зіницям погордливим.

Так було сказано:

ховати плинний кришталь під повіками,

не показувати стороннім, –

вони не спосібні його оцінити

й кинуть тебе на глум і зневагу,

мірявши власною мірою.

А ти будь собою: вже не оплакуй утрати, але

співай їй на повний голос осанну,

щоб зацікавили в подиві вітер і річки,

та все, що дзвенить в емалевій небесній брамі

такого погідного вересневого ранку.

СЕРЦЕ

Роки покотилися по світу
мов кинуті камінці, і все відбувається
за здаля наміченим пляном,
наче б не ти вирішувала, тільки хтось у тобі.
Якийсь внутрішній голос учить
прислухатися до шуму дерев
і вчитувати на їхній корі
маніфести для дій.

Сім'ям кульбаби на хребті гураганів
ти всюди несла
гени впертої раси,
яка залишається завжди собою,
багатою в своїй убогості,
в самотності – сестрою сузір'їв,
у єдиній державі всесвіту.

І тільки химерне серце лишилося
назавжди на скибі чорнозему
у жайворонковому гнізді.

СЕМАФОРИ

Навшпиньки проходить час
непомітно в нас відібрати
нажиті клейноди, й намарно
шукаємо наших лиць у водах років,
що сплинули вже з весняною повинню.
Краще було б розімкнути жменю
й віддати всі нам позичені цінності,
ніж жаліти за кожною втратою,
як за червоним яблучком діти.
Ми – чужинці на власному полі,
під власною стріхою з гніздом лелеки,
що не дала нам сподіваних радощів,
наче б сповнялися тільки ворожі пророцтва
чорнокнижників і ворожбитів.

Але вибранці здатні навіть
пережити свій власний відхід:
танцюристи, що вічними жестами
в повітрі різьблять скульптури,
не помітивши, що ходять по леготі.
Їм дозволено з найвищих хоромів
втішатися власним доробком, –
семафори всім нам, що блукаємо в сутінках.

ІЗГОЇ

Які солодко-гіркі імена,
наче примерзла калина,
осель мого роду, що вже посіяв могили
по всіх континентах...
Якими горбатими тропами
текла кров із п'ят ізгоїв,
коли чужими світами доводилося втікати
від власної тіні?
Хто напише цю довгу билину,
яку замовчують літописці?
Як трудно помітити істину
серед міжпланетарних ракет,
коли ніхто не бажає сумної мелодії
у час бакханалій і карнавалів,
коли святкують гільйотину символом волі,
що розпаношилася сваволею!

Людині не дано
сягати рукою по Вегу чи Альдебаран...
Дозволено тільки вибранцям
на час спалаху блискавиці
Божество глядіти в покорі.

РАЙ

Усі страждання –
тільки каміння в руслі часу,
що гучною рікою
рине в безчасність.
Що залишиться з них?
Хіба тільки спомин, як збляклий живопис,
або давня легенда.
І ми самі не залишимо по собі
ні тіни, не то щоб німбу,
хіба ті, що їх суцільно пригорне світло,
на подіб'я вогненних стовпів,
стануть дороговказами пілігримам.
Наш біль потрібний, як біль породіллі,
щоб дати життя,
бо з кожним народженням світає всевіт,
і зів'яла надія наново розцвітає.
Сльозами скупане темне обличчя землі
колись усміхнеться наново
як за часів земного раю
перед падінням людини,
коли браталися лев і газель, змія і голубка.
І радісно шелестітимуть золоті коси
під смальтою анілевого неба.

МОЗАЇКА

Щоб прилинули дні новорічні
з місяцями на долонях і чолах
та зорями в безоднях і соняшних лицях,
щоб символи моря, повітря і суходолу
благословили на добрий почин,
аж загорить на вранішнім небосхилі
велика спектральна мушля,
і табуни голубих коней
привітають світанок веселим іржанням,
застеляючи смаглий пісок
білими гривами.
Будитися завжди початком,
завжди чашею квіту, що розтулює
серцевину,
завжди свиріллю, що переливається,
завжди першим промінням, що лиже росу!
Щоб кожний день був пригодною,
чи шарадою до розв'язання,
або викликом до змагання,
або святом.
Бо життя це – великий казан
повний барвистих скелець, з яких
кожен складає свою мозаїку.

СОН

Приснилося мені, що я – людина
розп'ята між континентами
і в самотності впивалася з земної чаші
пристрастю, тривогою, радістю,
зневірою, сумнівом і надією.
Предвічний Дух спитався,
чи не бажаю блаженства
в леготах душевного миру,
а я відрекла: – Не знаю, Господи,
але як довго я земна,
дозволь мені повноту існування,
бо тільки тоді зрозумію
душу своїх супутників,
і тільки тоді зумію любити. –
І Бог відповів: – Хай станеться!

COMMEDIA DELL'ARTE

Це – мов якесь мені відоме місто,
що потонуло в мряці спогадів,
де відбувалися різні дійства,
наче в commedia dell'arte,
якої ансамбль, на подіб'я
маляйських, мережаних маріонеток,
що кидають тінь на екран,
веде свій хоровід на свіжій снігу
безлюдного поля на фоні далеких будинків.
Бачу, як Колюмбіна
крутиться в танці серед самих Арлекінів –
кумедних постатей, що вибренькують на гітарі,
вправні в різних штукарствах,
а непомічений усіма Поет
не годен ніяк обтрястися
з їхньої вдаваної ввічливости.
В ґрунті речі, в кожній комедії
так багато трагічного,
навіть, коли це тільки театр,
або тільки життя...
Звідки взялися ці вже минулі постаті?
Невже вийшли з якоїсь зеленої
циганської халабуди на колесах,
чи з моєї підсвідомости?

НІЧ

Та гебанева рука в срібних перснях
затулює повіки для іншої істини,
і ти приймаєш містерію,
як ще одне перевтілення,
або як ще одну пригоду
на цій вузькій стежині,
що майже оперезала земну кулю.
Це наче ще один із багатьох іспитів
твоєї дозрілості, тому не ховайся
за кущі манака́, бо вони надто прозорі,
ні за стовбурі аравкарій, що надто кощаві,
йди прямо, не оглядаючись,
бо ще ніхто не перехитрив
примхливої долі, а тобі ж, ялинна породо,
не личить знижати свій ріст
до порхавок чи мухоморів.

Та гебанева рука в срібних перснях,
може, твій талісман, без якого
не знайти тобі ключа від таємної брами
до князівства рідної, чужої душі.

ЗУСТРІЧ

Десь у всесвіті,
між Спікою й Антаресом,
майоріє жива ікона Богородиці Коралів
і розсіває золото
в благальні очі всього живого.

Я спинаюся
драбиною Якова,
як колись по риштунках
до Оранти Софійського собору,
щоб дотиком відчутти
полум'я святости
на рубці її ризи.

І колись там, мій друже,
між Спікою й Антаресом,
почнеться наша зустріч
на всю вічність.

СІМ'Я КУЛЬБАБИ

Ти донесеш свій вантаж:
може, як хрест,
може, як стяг перемоги,
аж до смерти.
Але за брамою тіні,
по той бік дзеркала,
крізь синю вічність,
ми – нерозлучні
полинемо, на подіб'я
сім'я кульбаби,
засівати невідомі зорі
земною жагою краси.

ЯНГОЛ

Над зажуреним ранком хтось
 легко постукав
у шибу моєї кімнати.
Я визирнула й побачила Янгола
неначе фреску в Кирилівській церкві.
Як впустила його до себе;
сяйво з авреолі й крил
позолотило стіни й стелю.
- Не нарікай на Долю, - сказав, -
вона тільки служниця
в Господаря, що вимагає
точних рахунків. -
- Це так, - я відрекла,
- та часом вона подобає
на лиху відьму, що прилітає
на вінику в місячні ночі. -
Самоцвітно всміхнувся Янгол
і мовив: - Я - твоя Доля.

СВЯТО

І ми святкуватимемо життя
на простирадлах пісків
і на саванах вічних снігів;
нас покриє суховій, або метелиця
аж до ранішньої весни,
коли з землі, ще несміливо,
проколюються перші підсніжники.
Ми прокинемося весняним крокусом
розтулимося до теплого сяйва
несвідомі своєї природи;
невідомі кроки нас будуть топтати,
по нас почвалають
табуни незнаних тварин.
Нерозлучні з землею
відчуємо биття її серця,
її живчик у річці, а в грудях моря
її глибинне дихання.
Очима душі попливемо
в непорочних зачаттях ранків
і в вечірніх пожарах неба.
Будемо слухати
безконечних вервиць джерел,
ридання потоків і реготи водоспадів, –
бо що відаємо більше про вічність,
як те, що все без залишків
зрівноважене в Божій долоні?

КАСИНО

Моя душа сьогодні –
велика мушля на самотньому острові,
що збирає в себе шум океану.
Сприймаю пахощі нового дощу
на молодих листках помаранч
і бачу поза зором очей різнобарвний
усесвіт,
де ми менші від макової зернини
і більші від соняшної системи,
позолочені німбами деяких побратимів;
і вже не столочить нас
зухвала стопа, наче мурашку
серед чатиння в темному лісі.

Але ми – довжники перед ними,
і тепер також усі наші дії
розложені відкритими картами
на зеленім столі казино,
де хтось виграє,
а хтось програє життя...

ШАХІВНИЦЯ

Коли почуєш мій голос
крізь опалеві хвилі Маремни,
пригадай собі одну партію
на шахівниці часу,
що там відігралася:
скільки високих веж повалилося,
скільки коней убік пострибало,
коли король позбувся престолу,
а королева залишилася без корони.
Часом така гра – лиха повитуха,
але не гідне владаря власне горе:
залишилося королівство в недолі
для оплакувань і старання;
королівство, де висихали річки,
пустошіли села, западалися в землю
криниці,
де стиралися людські обличчя й душі
як на старих епітафіях,
де не залишилося, хоча б,
віддзеркалення якогось давнього епосу,
що снівся ще нашим батькам
і до смерти їх годував надією.

Пригадай собі, що в нас вони посадили
ту малу зернину химерної мрії,
коли хочеш, хоча б на старість
оправдати своє існування.

СТИГМИ

Велике місто – розжарена борона,
мов на страстях святого Лаврентія:
карусель пристрастей,
людського божевілля.
Однак слід віддати кесарю, що кесаря:
щось дістанеться цьому місту:
чиясь злагода, чиясь старання,
чийсь палець і серце;
бо також тут треба бути людиною,
на цій вулиці
в цьому районі,
на цім континенті під іншими зорями,
щоб ім'я одного далекого краю святилося,
треба носити тут його стигми.

ДІЙСТВО

В житті не все, мов у коробці, поскладане,
ми на порогах ростемо і на вибоїнах.
Хіба у всіх садах цвітуть помаранчі,
невже всім на світі гладко, немов на лижах?
Декого сонце золотою ложкою годує,
але не знати, чи завтра не прийде сльота,
чи вітер не понесе дах із павиних пер
щоб кинути в море.
Бо, може, не світло покидає зорю,
може, зоря відпливає від світла,
і нам не дано за куртину глядіти,
де на сцені готується дійство для нас.
Кожний день слід приймати як подарунок
і з пацьорків розсіяних виплітати гердан,
бо на свято годиться, хоча б, скромна
прикраса.

MINNETRANK

Трістан надіслав Ізольді листа:
“Щоб утекти від мачухи-долі,
що нас переслідує, Золотокоса,
я вирішив одружитися з Білорукою,
і надсилаю тобі в цім писанні
братерські обійми й поцілунок”.

Сльозами відписала Ізольда:
“Ми випили те закляте вино,
що повінчало нас знаком вічності.
Ім'я, яке даєш нашому спілкуванню,
не змінить суті, брате коханий.”

Давні міти говорять
сьогоднішніми устами,
давні серця кривавлять сьогодні,
як позавчора,
доки не переплетуться на цвинтарі
виноградна лоза й троянда.

ТАТУЙОВАНЕ СОНЦЕ

Татуйоване сонце з вінком
самоцвітів довкола обличчя,
чи з вінком змії, що робить тебе
загадковим божеством, від якого
не знаєш, чого сподіватися.
З човником молодика на чолі,
ти наче б то доброзичливе,
наче б то символ плодового року...
Хто відгадає твої таємні наміри:
чи викохаєш лани важкого колосся,
чи спалиш, наче жертву, на своїм олтарі
все зерно, що на хліб призначене?
І, може, також спалиш моє серце,
що тобі не до вподоби, всемогутньому,
над зорями й місяцями?
Бо моє серце вільне і непокірне,
йде просто своїми вибоїнами,
не питає ні в кого дозволу:
часом купається в озерах-мріях,
часом зі сльотою ридає,
або з буревієм гонивітра танцює,
і ти йому не спроможний
будь-що заборонити. Воно тебе визиває
на смертельний двобій.
Біжи схрестити з ним шпаги,
татуйоване сонце!

СМЕРТЬ ТВАРИНИ

Мій чорно-білий товариш
з трудом підводив голову
до моєї долоні
з надією на якесь чудо,
що я не могла йому дати.
Коли минувся, я вийшла на балькон
робити небові докори
за смерть тварини
без надії на вічність
і хоч невеличку заплату
за земні болі...
Яка жорстока сила
править усесвітом,
якщо відмовляє тварині
як не душі, то хоч душечки?
Тоді взріла веселку, що оперезала небо.
Вона сказала: "Твій друг
побіг за ягнятами до вертепу
поклонитись одній Дитині,
що якраз народилася.
Не цурайся тепер свого імени:
ніяке дерево не сохне на марне,
ніякий біль без надолуги,
твій також ні.
Скажи це голосно тихим голосом,
хтось почує."

ЗАКОХАНІСТЬ

В житті я бувала
непрактично закохана
в богів, що ходять повітрям,
чародіїв із громовим голосом,
у пророків із віщими очима
холодних колодязів серед пустелі.

Їм подобалася моя закоханість,
що не в'язала, не зобов'язувала.
Вони починали вірити
в усі ті прикмети,
які щедро їм надавала
моя незагнуздана уява,
і поводилися як чародії,
як боги й пророки.

Але поволі, крізь захват,
приповзала мурашка сумніву,
і, граючись, роздягала
з карнавальних костюмів
і золотих німбів
моїх героїв.

І врешті
я стояла така зачудована
їхньою бідністю.

ВІНЦЕНОСЦІ

Ступаю я, плебейка,
у коло давніх друзів
і помічаю, що вони вирости баобабами,
розгалузились попід хмари,
а я не досягаю їм навіть до пояса.
Вони – короновані,
всі посаджені в оранжеріях,
а я ще тут при дорозі.
Пригадую, як колись у курній хаті.
я чистила шибу, щоб вони побачили,
чи надворі сльота, чи сонце.
Так хотілося б разом із ними
піти по гриби, або по горіхи в ліщину,
або пекти бараболю на полі,
але їм ніколи:
державні клопоти, стратегії.
Ми ще усміхаємось одні до одних,
але вони – недосяжні, увінчані,
а я – тільки плебейка, селянська,
з зеленої вулиці одного
південно-американського міста,
і про мене знатиме всього
один льокальний район
/і решта забутого світу/.

СТАРА ЖІНКА

Стара жінка
ховає на дно мальованої скрині
альбом з давніми фотокартками
/між ними дівчину в білому/,
жмуток листів, перев'язаних гарасівкою,
засушену китичку конвалій,
а на верх стелить мережане плаття
на останній спочинок.
Переглядає свої прикраси:
інкрустований срібний браслет,
довгі сережки
/кому їх залишити?/,
брошку з гранатами,
прип'яту колись до сукенки,
що мінилася барвами
спопелілих троянд
на концерті *viola d'amore*...
Всі очі тоді для неї зоріли,
всі уста їй солодилися...
А поруч, у світлиці,
Смерть із Життям при чарці
в приятнім спілкуванні.

ХИМЕРА

Часом, у місячну ніч, так хочеться
змести зі стола всі ці премудрі
книги, мої писальця, записані
клапті паперу й окуляри...

У таку ніч, як сьогодні, хочеться божевілля:
босоніж танцювати на розжареному
асфальті з тамбурином місяця,
або пити шампанське з кратера
вулкану в передміській, дешевій
таверні.

Здивовані нетлі перестають
гуляти довкола моєї лямпи,
а кіт-мудрагель міркує під вусом,
що це вже, мабуть, початок кінця світу!

ЛИСТ

Чи знаєш ще,
як пахне мокра скиба,
з якої щойно сповзла перина?
Чи пам'ятаєш радісні вигуки
розкутої річки в березні?
Так хотілося б з тобою піти
під гілки верби,
як проколюються мохнаті котики,
а вивірка шукає в дуплянці
захованих жолудів!
Але ти сидиш у мудрих книгах
наче в бастилії
і певно вже припадаєш
порохом бібліотеки
як старий фоліант,
або тебе вже точить шашіль,
наче невживаний том
на полиці заклоєної шафи.
Така вже моя доля:
мене завжди бере в полон
якийсь середньовічний пергамент...
Але принаймні
твої сторінки не розлітаються
зграєю горобців.
Як мої вірші.

ЧЕРВОНА МУРАШКА

Прийшла у сні до мене
ласкава Смерть,
перетворила в червону мурашку
й поклала лагідно на підвіконня
твоєї кімнати
під папороті приморозку на шибі,
між зимові яблука,
що грілися до несміливого грудневого
сонця.

Мені було добре в яблучних пахощах,
і непомітно я приглядалася
як гортаєш сторінки книжок,
як думаєш, підперши рукою чоло,
як виповнюєш білі листки
темно-голубими рядками...
Знічев'я з'явилася твоя служниця
з чашкою чаю,
помітила мене й гукнула:
“Звідки ця погань?
Готова залізти в слоїк з повидлом!”
Замахнула серветкою –
і мені довелося
ще раз умерти.

ОМАНА

Я знаю, ти любиш... це місто,
цю вулицю, цей вид з балькону на гори,
любиш пахощі скошених трав по дощу.
цю картину, цю музику,
любиш казки й легенди.
і навіть, може, деякі забобони...
Любиш мілоську Венеру
і Сфінкса з Гізе,
любиш піраміди, вежі, собори,
віядуки, мости, цитаделі...
і ще дещо, і також ще декого...
Але то ще не щем.

СВЯТ-ВЕЧІР

На Свят-Вечір
сидітиму під зеленим деревом життя
з запаленою свічкою
і моє серце колядуватиме.
Далека від близьких і близька далеким,
радітиму із щасливими і плакатиму
зі сумними.

Прийдуть до мене на вечерю
гості з другого світу
з вісткою про Дитину,
що завжди наново родиться,
щоб дати напрям нашій дорозі.
Скажуть шукати миру
в дрібних утіхах безсрібників
Святої Родини, що вшанувала
звичай простого люду
й понесла до святині в дар горобців.
Скажуть прийняти Містерію
на подіб'я Марії,
що віднайшла ще малого Сина
вчителем серед мудреців.
– Шукай спасіння в непомітному,
тоді відкриються тобі Царські Врата! –

І я почула дзвони
з Юра, Лаври, Михайлівського й Софії.

СИРЕНА

В тебе – вистелене гніздо,
довкола пташки щебечуть.
А в мене біля гнізда –
море шумить, сонце пече, вітер свище.
Не голосінням Сирені
будити чиєсь милосердя –
моє божество – найвище.
І не личить уживати для нього
найпримітивніших засобів.
Хай сльози залишаться для театру,
для цирку й для пантоміми,
де відбуваються різні дієства
й не вимагають від публіки віри
в їхню глибіню.

Волю співати.
Ця пісня тобі до вподоби.
Тебе прив'язали до щогли,
щоб не метнувся за Сиреною
в міріади усмішок моря.
Білі руки тебе прив'язали.
Ти зовсім безпечний... Слухаєш пісні,
що прядеться до місяця на веретені душі.
А ти, Сирено?
Ти, що вічна, мов море?

ТИ ЗНАЛА

Це твої власні руки
міцно прив'язали до щогли
свого коханого.
Ти добре знала,
що його вимір – спокійне море,
неначе біла сторінка
гладкого обрису хвиль.
А ти – стихія...
В твоїм волоссі домує вітер,
і блискавиця має гніздо
в твоєму серці.
Ти знала: король пригод
– не перша ти й не остання –
колись повернеться
до королеви, що вишиває,
і до нащадка свого престолу.
Ти мудро зробила, Сирено,
загнуздавши ту блискавицю
в шаленому серцю.
Хай ніхто не питає,
яка ціна твого жесту,
хай залишиться таємницею
тільки для моря, тільки для зір,
тільки для триликого сонця...

ПІСНЯ

Це – не сльози, це – бризки моря
нагріті промінням місяця...
Чи, хоч у сні, собі пригадаєш
очі солоних глибин і спів Сирени?..
Яка довга ця вічність!
І як щемить це серце в безсмертних
грудях!

Сестри, невже я вмираю?
– Ти не можеш умерти,
ти призначена вічно літати:
вже кружляла довкола щогли,
вже чорні скиби топтала,
на первоцвіті, шалена, гуляла,
і не зберегла свого серця,
нізачо його віддала:
відкинула сан Сирени,
заміняла на людську долю.
Будеш тепер скиглити над морем,
над лісом і степом і синіми горами,
а ще, на подіб'я зорі, заглядати
тільки крізь шибу в тепло родини...
Прощай, безумна!.. –
Вони відпливають, мов хвилі,
Залишають мене самою.
Я приймаю своє призначення:
я стала Піснею.

ЗМІСТ

Сирени	1
На час горючого сірника	2
Пригорни мене	3
Чорнозем	4
Однокриле кохання	5
Осанна	6
Серце	7
Семафори	8
Ізгої	9
Рай	10
Мозаїка	11
Сон	12
Commedia dell'arte	13
Ніч	14
Зустріч	15
Сім'я кульбаби	16
Янгол	17
Свято	18
Касино	19
Шахівниця	20
Стигми	21
Дійство	22
Minnetrank	23
Татуйоване сонце	24
Смерть тварини	25
Закоханість	26
Вінценосці	27
Стара жінка	28
Химера	29
Лист	30
Червона мурашка	31
Омана	32
Свят-вечір	33
Сирена	34
Ти знала	35
Пісня	36